

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

ט"ל תשבת מפי זרעו

ספר
זוהר לפורים
חלק ב

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כלזוהר הרקיע

חוברת מספר 118

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובכ"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזנות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

בט"ד

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

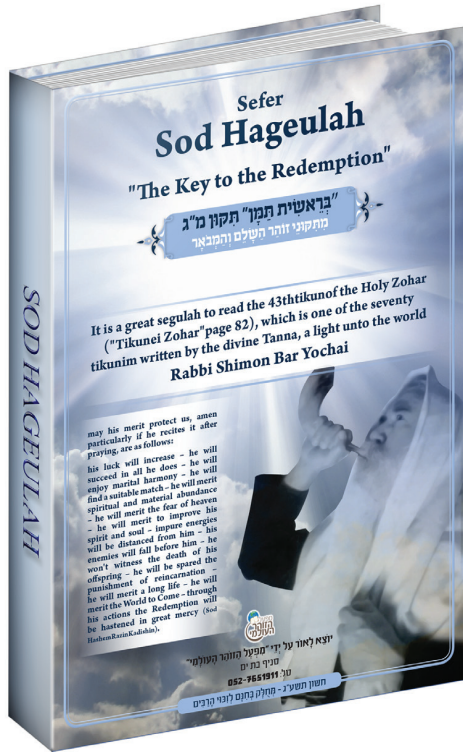
052-7615936

yoel32@neto.net.il

סֵפֶר
זוֹהַר לְפִנְיֵים
הַשָּׁלֵם

כְּרֵךְ א'

סֵפֶר
זוֹהַר לְמַרְדְּכַי

ספר זוהר למרדכי

שאלות ותשובות

פרק א

הקדוש ברוך הוא הסכים עמנו, שעליונים ותחתונים להיות עמנו בחבור הזה בכתבי האר"י לפורים מובא שמרדכי הצדיק היה נשמת משה רבנו ע"ה, עיי"ש. בתקוני זהר (דף ק"א) וזה לשונו: אמר רבי שמעון חבריא בודאי קודשא בריך הוא אסתכם עמנא, עלאין ותתאין למהוי בהאי חבורא, זכאה דרא דהאי אתגלייא ביה, דעתיד כולי האי לאתחדשא על ידי משה בסוף יומיא בדרא בתראה, [שעתיד כל זה להתחדש על ידי משה בסוף הימים בדור האחרון] לקיימא קרא [לקיים מה שכתוב] (קהלת א ט) מ'ה ש'היה ה'וא ש'היה. וביה (דף קיב ע"א) (תהלים לג יד) מ'מכון ש'בתו ה'שגית, (שם קמד טו) אשרי העם שפכ"ה לו בגימטריא מש"ה, אשרי העם שיהו"ה אלהי"ו, דעליה אתמר (קהלת א ד) דור הולך ודור בא, ולית דור פחות מששים רבוא, ועליה אתמר (תהלים קה ה) דבר צנה לאלף דור, ואתפשטותיה הוא בכל דרא ודרא, בכל צדיק וחכם דמתעסק באורייתא, עד שתין רבוא, לאשלמא לכלהו מפגימו דלהון, ורזא דמלה (ישעיה נג ה) והוא מחולל מפשענו, דאיהו שקיל לכלהו, כמה דאוקמוה מארי מתניתין אשה אחת ילדה ששים רבוא, ומנו משה דשקיל כששים רבוא, ובגין דא אתמר עליה דור הולך (דור בא) לההוא עלמא, ודור בא איהו ייתי כמלקדמין.

בלשון הקודש: אמר רבי שמעון: חברים, בודאי שהקדוש ברוך הוא הסכים עמנו, שעליונים ותחתונים להיות עמנו בחבור הזה, אשרי הדור שזה התגלה בו, שעתיד כל זה להתחדש על ידי משה בסוף הימים בדור האחרון, לקיים את הפתוב מ"ה ש"היה ה"וא ש"היה, ובו מ'מכון ש'בתו ה'שגית, אשרי העם שפכ"ה לו בגימטריא מש"ה, אשרי העם שיהו"ה אלהי"ו, שעליו נאמר דור הולך ודור בא, ואין דור פחות מששים רבוא, ועליו נאמר דבר צנה לאלף דור, והתפשטותו היא בכל דור ודור ובכל צדיק וחכם שמתעסק בתורה, עד ששים רבוא, להשלים את

כָּלֶם מֵהַפָּגָם שְׁלָהֶם, וְסוּד הַדָּבָר - וְהוּא מְחַלֵּל מִפְּשָׁעֵינוּ, שֶׁהוּא שָׁקוּל לְכָלֶם, כְּמוֹ שֶׁבְּאֲרוּהוּ בְּעֵלֵי הַמְּשָׁנָה, אֲשֶׁה אַחַת יִלְדָה שְׁשִׁים רְבוּא, וּמִיָּהוּ? מִשֶּׁהוּא שֶׁשָׁקוּל כְּשִׁשִׁים רְבוּא, וּמִשּׁוּם זֶה נֶאֱמַר עָלָיו דוֹר הַלֵּךְ (דוֹר בָּא), לְאוֹתוֹ הָעוֹלָם, וְדוֹר בָּא הוּא יָבֵא כְּמוֹ מִקְדָּם. (ועיין זוהר בראשית כ"ה ע"א).

פרק ב

שאלה א

מי נתן את השם למשה רבינו ולהרשב"י?

גְּדוּלְתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ אֵין לְשַׁעַר וּגְדוּלָה מִהַשְּׁגָתֵנוּ וְלֹא קָם בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה עוֹד. וְהוּא נִשְׁמַת הַרְשָׁב"י כְּמוֹ שֶׁפְּתַב הַמַּגְלָה עִמָּקוֹת, (אופנים, אופן ע'): רֹאֵה מֹשֶׁה מֵה שִׁיתָקוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שֶׁהָיָה נִיצוּץ שְׁלוֹ מִזְמַנָּא תַנְיִינָא דְסָלִיק מִשֶּׁה לְהַר כּו', וְזֶה סוּד פְּסוּק עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִיתָ שְׁב"י נוֹטְרִיקוֹן שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שֶׁהוּא בְּזַמְנָא תַנְיִינָא דְסָלִיק לְהַר, עַכ"ל.

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קָרָא בְּשֵׁמוֹת מֹשֶׁה וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי

טָרַם שֶׁנּוֹלַד מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, קָרָאוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשֵׁמוֹ "מֹשֶׁה" (פְּרָקֵי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר פְּרָק ל"ב, וְעַנּוּ שֶׁם בְּהִנְהוּת הַרְד"ל). וְכֵן אֵיתָא בְּזֵהַר הַקְדוּשׁ (חֶלֶק ג' דף ס"א): עַל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי: רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, מִן יוֹמָא דְבְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, הָוֵה אֲזִדְמוֹ קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֲשִׁתְּכַח עִמִּיהָ. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָרִי לֵיהָ בְּשֵׁמִיהָ.

מֹשֶׁה רַבֵּנוּ וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי נִקְרְאוּ "סִינִי"

לְמֹשֶׁה רַבֵּנוּ קָרְאוּ "סִינִי", כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב בְּזֵהַר (חֶלֶק ג' דף צ"ח: פְּרָעָא מִהִימְנָא): חֲדוּ כּוּלְהוּ תַנְיָאִין וְאִמּוֹרָאִין וְאִמְרִי מֵאן קָאִים קָמִי סִינִי. וְכֵן קָרְאוּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי "סִינִי" בְּתַקוּנַי זֵהַר. (תַּקוּוֹן כ"ב דף ס"ג):

נְשִׁיר כְּלָנוּ בְּיַחַד: סִינִי סִינִי לוֹ נִקְרָא, אָרִי שְׁבַחְבִּנְרָה, מִמְּנוּ תִצָּא תוֹרָה¹, אֲדוּנְנוּ בְּר יוֹחָאי. וְאִמְרָתֶם כֹּה לְחִי, רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּר יוֹחָאי: וְאִמְרָתֶם כֹּה לְחִי, רַבִּי שְׁמַעוֹן צְדִיקָאִי:

1. בזהר הקדוש פרשת פנחס: אמרו התנאים לרשב"י אלו לא נתן לנו הקב"ה את התורה אלא נתן לנו את הרשב"י דיינו. וזה פירוש ממנו תצא תורה.

פרק ג

שאלה ב?

אַנְחָנוּ שְׂרִים אֶת הַשִּׁיר שֶׁיִּסַּד הַבֵּן אִישׁ חַי זִי"ע" א וּבְהַמְשֵׁךְ גַּם אוֹמְרִים "תּוֹרְתוֹ מִגֵּן לָנוּ" אוֹלֵי כְבוֹד הָאֲדָמוֹ"ר יִבְאֵר לָנוּ אִיךָ מִגֵּן לָנוּ?

מִשֶּׁה רַבֵּינוּ וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי מְנַעוּ פְּרַעֲנוּיּוֹת מִן הָעוֹלָם

על משה רבינו איתא שהעביר הפְּרַעֲנוּיּוֹת מִלְּבוֹא בְּעוֹלָם. (ויקרא רבה א, ג), וכן נאמר עליו משה עמד בפָּרָץ, דְּכָתִיב וַיֹּאמֶר לְהַשְׁמִידֵם לוֹלֵי מִשֶּׁה בְּחִירוֹ עָמַד בְּפָרָץ. (אסתר רבה ו, ב), וכן איתא בזהר: לֹא הָוָה בְּעֵלְמָא בַר נֶשׁ דְּיִגִּין עַל דְּרִיָּה כְּמִשֶּׁה דְּאִיהוּ רַעֲיָא מְהֵימְנָא. (חלק א' דף ק"ו). וכן איתא בזהר על רבי שמעון בן יוחאי שֶׁאָמַר: **בְּחַיִּי לֹא יִתִּיב עֲלֵמָא בְּצַעְרָא, וְלֹא אֵיתֵדוֹן בְּדִינָא דְלַעֲיָלָא.** [בְּחַיִּי לֹא יֵשֵׁב הָעוֹלָם בְּצַעַר וְלֹא נִדוֹן בְּדִין שְׁלַמְעֵלָה] (זהר חלק א' דף רכ"ה). - ועוד מסופר בזהר הקדוש שפעם אחד קטרג השֵׁטֶן וְקִבֵּל רְשׁוּת לְהַחְרִיב אֶת הָעוֹלָם, וְרָאָה הַרְשָׁב"י זִי"ע שֶׁהַחֲשִׁיף הַיּוֹם בְּבִקְרָא, הִבִּיט וְרָאָה אֶת הַסֵּמ"ך מ"ם, אָמַר לוֹ לֵךְ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ וְתֹאמַר לוֹ שְׂרַבֵּי שְׁמַעוֹן בְּעוֹלָם וּמִגֵּן עַל הָעוֹלָם, וְלֹא הַסְּכִים לְלַכְתָּ, אָמַר לוֹ אִם אֵין אַתָּה הוֹלֵךְ אֲנִי מְבַטֵּל אוֹתְךָ לְגַמְרִי, מִיַּד הָלַךְ לִפְנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאָמַר לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מַה? אַתָּה לֹא יוֹדֵעַ בּוֹדְאֵי שְׁהַרְשָׁב"י יְכוֹל לְהִגֵּן עַל הָעוֹלָם כּוֹלוּ וּלְהַצִּילוֹ?

שאלה ג

מה העצה שפָּל יִשְׂרָאֵל יִלְמְדוּ זוה"ק וְנִזְכָּה לְגֵאוּלָּה בְּרַחֲמִים?

וְעַכְשָׁו נִסְפַר עַל הַתְּכַנִּית הַחֲדָשָׁה הָעוֹלָמִית שְׁבוּדְאֵי יְבִיא מֵהַר אֶת הַגְּאוּלָּה הַשְּׁלִימָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן וְאָמֵן.

יִשְׂרָאֵל הַקְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים הִמָּה כְּלוּלִים כָּל שְׁשִׁים רְבוּא נְשֻׁמוֹת בְּתוֹךְ סִפְרֵי הַזוה"ק, כְּדָכָתֵב רַבֵּינוּ הַקְדוּשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלָכֵן כָּל אֶחָד יִטְמִין עֲצָמוֹ בְּסִפְרֵי הַזוהר הַקְדוּשׁ בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה [דוֹר אַחֲרוֹן]. וּבְזוהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג) **בְּרַעֲיָא מְהֵימְנָא כְּתִב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבוּל הַנוֹרָא.** וְלָזָה תִּקּוֹן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלִמּוּד זוה"ק וּבְזָה יִתְבַטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמְחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצַמִּיחַת קֶרֶן דְּדוֹד בְּמַהְרָה (ועי' בְּסִפְרֵי זְכוּתָא דְרַשְׁב"י).

כָּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמֹד (מערכת מ' סוף קלל קצ"ח) וז"ל: **מִצְוַה שְׁעוֹשִׁים אוֹתָהּ הֲרִיבָה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְּפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוֹ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבַדּוֹ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חֲבוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׂכָל אֶחָד לּוֹקַח מִסְּכַת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חֲבוּרוֹת שְׂחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֹדֵר מְשֻׁנָּיוֹת, וְשׁוֹרֵת הַדִּין נוֹתְנַת שְׂיִטוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוֹ לְמַד הַש"ס כּוֹלוֹ, עַפ"ל. - הַלּוּמְדִים בְּחֲבוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְּקוֹת וּמְשִׁתְּתָפִים וּמְתַאֲחָדִים בְּרִצּוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלֵם שְׂלַמְדוֹ כָּל הַזּוֹה"ק, וְכָךְ נוֹכַל בְּשִׁבְעַ דְּקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוֹהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ דְּבִרֵי הַנְּבִיא יִשְׁעִיָּה (פָּרָק ס' כ"ב)**

"הַקְּטָן יִהְיֶה לְאַלְפֵי" שְׂאֲפִילוֹ בְּדוּרְנוֹ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשִׁב לְשׂר הָאֲלֵף, שְׁסִיִּים כָּל הַזּוֹה"ק, וּבַפְּלֵא יוֹעֵץ (עַרְבֵי רַבִּים) כָּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְּרַבִּים וְתַפְלָה דְּרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי כֵן רָאוּי לְכָל אָדָם לְהִתְחַבֵּר עִם יִרְאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מֵאֲמֹר דְּוֹד הַמְּלֹךְ ע"ה (תְּהִילִים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עַפ"ל.

פּרָק ד'

שְׂאֵלָה ד'

רְאִינוּ בְּסִפְרֵים שֶׁל הָרַב שְׂכָל מִי שְׂלוּמֵד זוֹה"ק הָרִשְׁב"י יוֹשֵׁב אֶצְלוֹ, מִזֵּין הַדְּבָר הַנְּפֵלָא הַזֶּה?

כְּשִׂאוּמְרִים לְשׁוֹן הָאֲדָרָא "אַתְעֵטֵר" מִיַּד בָּא הָרִשְׁב"י וַיּוֹשֵׁב בֵּינָנוּ

כָּתַב הַמְּקוּבָּל הַקְּדוֹשׁ רַבִּי אַבְרָהָם אֲזוּלָאִי זִי"ע" אֶזְקֵנוּ שֶׁל הַחֵיד"א בְּשֵׁם הַמְּקוּבָּל הָרַב אַבְרָהָם גְּלַאֲנֵי זִי"ע, בְּסִפְרוֹ "אוֹר הַחֲמָה" עַל הַ"אֲדָרָא דְּמִשְׁכְּנָא" (שְׁבִפְרָשֵׁת מִשְׁפָּטִים דִּף קכ"ג ע"ב), וְזֶה לְשׁוֹן קְדָשׁוֹ: אֲפִילוֹ עוֹד הַיּוֹם אַחַר שְׁנַפְטֵר רִשְׁב"י מִבֵּינֵינוּ, כָּל זְמַן שְׂאֲנוּ עוֹסְקִים בְּדִבְרֵי הָאֲדָרָא, "אַתְעֵטֵר" בָּא רַבִּי שְׂמַעוֹן מְעֵטֵר כְּמֶלֶךְ בְּעֵטְרוֹתָיו בְּרֵאשׁ, וַיּוֹשֵׁב בְּגוֹוֹן, עַכ"ל"ק. הָאֵם יֵשׁ שְׂמִחָה גְּדוֹלָה מְזוּ, עַל כֵּן רָאוּי לַעֲשׂוֹת סְעוּדַת מִצְוָה. וּבְוֹדָאֵי כְּאֲשֶׁר יִבְקֵשׁ וַיִּתְפַּלֵּל בְּזִכּוֹת הָרִשְׁב"י תַּתְּקַבֵּל תַּפְלָתוֹ וְתַעֲשֶׂה בְּקִשְׁתּוֹ.

וְכַתַּב הַצֶּה"ק רַבִּי צְבִי אֱלִימֶלֶךְ מְדִינַת זִי"ע בְּסִפְרוֹ בְּנֵי יִשְׁשַׁכַר (מֵאֲמָרֵי חוֹדֵשׁ סִיּוּן מֵאֲמָר ב' אוֹת ב') וז"ל: מִן הַה"ר לֵאמֹר בְּמִדְרַשׁ (שְׁמוֹר"ר כ"ח א-ב) בְּאוֹתָהּ שְׁעָה בְּקִשׁוֹ מִלֵּאכֵי הַשְּׂרַת לִפְגוּעַ בְּמִשְׁהָ, עֲשֵׂה בּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קְלִסְטוֹרִין שֶׁל פְּנִי

של משה דומה לאברהם אמר להם הקב"ה אי אתם מתביישים הימנו לא זהו שירדתם אצלו ואכלתם בתוך ביתו אמר הקדוש ברוך הוא למשה לא ניתנה לך תורה אלא בזכות אברהם, הוי ומשה עלה אל אלוקים ויקרא אליו ה' מן ההר, בזכות הה"ר (שאברהם אבינו נקרא הה"ר), הנה מן הראוי להתבונן איך סלקא דעתך שיאמר הקב"ה למלאכים שזהו אברהם? הרי זה היה משה? ועוד הנה התחיל שהיה קלסטר פניו דומה לאברהם ואחר כך אמרו שאמר הקב"ה למשה בזכות אברהם?

ונראה לפרש דחדא מתורצת בחברתה, דהנה נעמי כשנתנה עצה לרות וירדת הגורן דרשו חז"ל, זכותי תדר עמך... כי זכות של נעמי הִלָּךְ עמה והוא כמו שיעור קומתה ממש, הנה מבואר לך, הזכות של האדם, הוא ממש שיעור קומת האדם עצמו, דהנה נעמי אמרה וירדתי הגם שהיתה בביתה... וכן כיון שזכות אברהם עלה עם משה, הנה היה שם קומת אברהם ממש, וה' אלוקים אמת אמר, לא זהו שאכלתם אצלו? ולמשה הודיע אמיתת הענין כי זכות אברהם עלה עמו, והוא שיעור קומת אברהם ממש עכ"ל. ומבואר מדבריו הקדושים שכאשר זוכים ונדבקים בצדיק זכותו, ושיעור קומתו ודמותו ממש הולכים עימו בכל מקום. ולפי זה כשנתדבק בתורת הרשב"י זיע"א בפרט שצווה אותנו, שנו מידותי, ופירש רש"י למדו תורתו (גיטין ס"ז), וכשנקיים את רצון התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ע"ה ילך עמנו בכל מקום, ובוודאי ניוושע בכל העינים.

שְׂאֵלָה ה'

הַרְבֵּי אָמַר בְּשִׁעוֹר הַקּוֹדֵם שְׂמִי שְׂלֵא לּוֹמַד זּוּהַר הַקְּדוֹשׁ נִקְרָא עִם הָאָרֶץ, הָאֵם זֶה גַם לְמִי שְׂיֹדַע בְּעַל פֶּה כָּל הַשֵּׁס?

לְהִתְאַחַד בְּלִימוֹד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה - וְכֹךְ נִזְכָּה לְגֵאוּלָּה הָאֲמִיתִית

ובזוה"ק קראו לְמִי שְׂלֵא לּוֹמַד סוּדוֹת הַתּוֹרָה [וּלְכָל הַפְּחוֹת לִימוֹד בְּקִרְיָא זוה"ק], עִם הָאָרֶץ, וּבְגִלְלוּ מִתְעַכֵּב הַגֵּאוּלָּה רַח"ל. עַל כֵּן כּוֹלְנוּ צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק וּלְהִתְאַחַד בְּלִימוֹד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה. וּבְרוּךְ ה' שְׂזַכֵּינוּ בְּדוֹרְנוּ לְהִתְחַבֵּר כָּלל יִשְׂרָאֵל עִם "מִפְעַל הַזּוּהַר הָעוֹלָמִי" הָעוֹבֵד לְלֵא לְאוֹת לְלֵא מְטָרוֹת רְוַח, וְלוֹקַח עַל שְׂכָמוֹ מִשָּׂא וְעוֹל הַחוֹבוֹת לְמַעַן הַקִּים הַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה וּלְשַׂמֵּחַ לְאַבְיָנוּ

שִׁבְשֵׁמִים - על כן אחי! כל אחד יכלל בלימוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכי"ר.

פרק ה'

שאלה ו'

למה מחכה הקדוש ברוך הוא כדי לגאלנו?

ובזהר (ויקרא פא עא), כתוב על הפסוק "והוא באחד ומי ישיבנו" והלא אחד לא יאמר אלא באחד, כלומר והוא יתברך שורה בבני ישראל באחדות, ואז אין מי שישיבנו ויסלקנו מעליהם כמו שאמרו (בראשית רבה לח), חבור עצבים אפרים הנח לו (הושע פרק ד טז), אבל חלק לבם עתה יאשמו, הכוונה שאם הם חלוקים בלבותם אז הקב"ה מסתפל לאשמותם רח"ל. - ובחיד"א (בספרו "חברי בטן" דרוש לפרשת זכור) כתב: דאחדות סבת קיום הדת, והיא אבן יקרה יסוד מוסד ישראל ויסוד הגאולה, עכ"ל.

ה' יתברך מחפה לנו שגלמד את תורת הרשב"י - כאיש אחד בלב אחד - כדי שיחוש לגאלנו

(בשיר השירים פ' ב, ח-י): קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות: דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר כתלנו משגיח מן החלונות מציץ מן החרפים: ענה דודי ואמר לי קומי לה רעיתי יפתי ולכי לה. - בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים - בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי (זוה"ק).

שאלה ז'

מפני מה קורה הרעידות האדמה בעולם, ומה זה אומר לנו?

ולזה סדרנו את ספר הזוהר מחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קפסאות, וכך בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד לסים את כל הזוה"ק אלפי פעמים. וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסים יחדיו, ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סים כל הזוה"ק.

אמרו חז"ל לא נתנה תורה אלא לאוכלי המן!!! (רש"י דברי הימים ב' ל"א ד) - ובזהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיחד באוכלי המן? שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעים וקבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וזכו לחכמה עליונה. ועל

זֶה נִקְרָאוּ דוֹר יַדְעָה, וְהֵם הָיוּ בְנֵי הָאֲמוּנָה וְלָהֶם נִתְּנָה הַתּוֹרָה לְהִסְתַּכַּל בָּהּ
בְּפְנִימִיּוּתָהּ וְלַדַּעַת דְּרָכֶיהָ. - רואים מהזוהר הקדוש שְׁעָקֹר נְתִינַת הַתּוֹרָה נִתְּנָה
לְאֵלוּ שְׁלוֹמֵדִים אֶת סוּדוֹתֶיהָ. - ובאור החיים הקדוש פְּרַשְׁת וַיְחִי (מט יא), כְּתָב:
שָׁכַחוּ שֶׁל הַגּוֹאֵל הָעֲצוּם מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ הוּא שְׁצָרִיף שְׁיִתְעַסְקוּ יִשְׂרָאֵל בֵּינָה שֶׁל
תּוֹרָה, וּבְאוֹר הַדְּבָרִים שְׁיִלְמְדוּ אֶת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה שְׁזָה יֵינָה שֶׁל תּוֹרָה. (גם יין
גִּימְטְרִיָּה "סוד").

על פן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה בלמדנו זוהר הקדוש באחדות כל ל"ב
[32] יִשְׂרָאֵל, על ידי כְּמָה אופנים: א. כל אחד יִקַּח קַפְסָה שְׁיִישׁ בָּהּ 30 חֲלָקִים שֶׁל
הַזוּה"ק [המחולק לתתק"ס חלקים (960)], וְיִלְמַד קוֹנְטְרַס אֶחָד בְּכָל יוֹם כְּשֶׁבַע
דְּקוֹת [בְּמִשְׁךְ חוֹדֵשׁ יָמִים] עִם עוֹד 31 שָׁהִם בְּיַחַד ל"ב [32] אִישׁ, מְסִימִים
אֶת כָּל הַזוּה"ק בְּחוֹדֵשׁ, וְזֶה אֶפְשָׁר בְּקִלּוֹת, וּבְכַף יְסִימוּ יַחְדָּיו אֶת הַזוּה"ק בְּכָל
חוֹדֵשׁ. - ב. כָּל אֶחָד יַחְלֵק לְחֻבְרָיו חוֹבֶרֶת אֶחָד בְּסוֹף הַכָּל לְחֵלֶק ל-30 אִישׁ [שְׁזָה
לֹא קִשָּׁה], וּבְכַף יוֹכְפֵלוּ זְכוּיָתוֹ לְאֵלֶפֶים וְלָרֶבְבוֹת, [וּכְבָר הוּבְאוּ דְבָרֵי הַזוּה"ק
בְּפִרְשַׁת תְּרוּמָה [קכ"ח ע"ב], מְגַדֵּל מַעֲלַת "מִזְכָּה הַרְבִּים"], וְכָל ל"ב יְהוּדִים
[32] שְׁיַעֲשׂוּ פֶן מְסִימִים אֶת כָּל הַזוּה"ק. - ג. לְחֵלֶק ל"ב [32] בְּתֵי מְדֻרָשׁ,
וְשֵׁם אַחֲרֵי הַתְּפִילָה, [ג' פְּעָמִים בְּיוֹם], יִלְמְדוּ כְּשֶׁבַע דְּקוֹת [7] צְבוּר שֶׁל 30
אִישׁ, וְכַף יְסִימוּ אֶת כָּל הַזוּה"ק כְּמָה פְּעָמִים בְּיוֹם. - בְּיַדֵּינוּ הַדְּבָר לְהַחֲיֵשׁ אֶת
הַגּוֹאֵלָה - וְלִזְכוּת לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדִיקְנוּ בְּקֶרֶב בְּרַחֲמִים. - לְפָרְטִים: - 0548-
436784

לְהוֹי יְדוּעַ שְׁכָל הַמְּסִימִים אֶת סֵפֶר הַזוּהַר הַקְּדוֹשׁ בְּבַחֲיַנַת "כְּנִישְׁתָּא חֲדָא" (זוה"ק)
הֵם בְּבַחֲיַנַת "אֵלֶף הַמַּגֵּן תְּלוּי עָלָיו כָּל שְׁלֹטֵי הַגְּבוּרִים" (שִׁיר הַשִּׁירִים ד, ד), - עֲלִיָּהֶם
תְּלוּי וְעוֹמֵד הַצֵּלַת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, "כָּל שְׁלֹטֵי הַגְּבוּרִים" וְהֵם שׁוֹלְטִים עַל הַגְּבוּרוֹת
וּמְמַתְקִים אוֹתָם, וּמִיד בָּאָה הַגּוֹאֵלָה ב"א.

פֶּרֶק ו'

שְׁאֵלָה ח'

מִפְּנֵי מַה קוֹרָה הַרְעִידוֹת הָאֲדָמָה בְּעוֹלָם, וּמַה זֶה אוֹמֵר לָנוּ?

בתפילות ימים נוראים אנו אומרים:

וידע כל פעול, כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור, כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו. ה' אלקי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה

אמר הנביא (חבקוק פרק ג' ו') "עמד וימדד ארץ ראה ויתר גוים ויתפצצו הררי עד שחו גבעות עולם הליכות עולם לו". "עמד" פירוש המלבים: את שיעמד העז ההוא ויתעורר להנהיג הנהגה נסית בהשגחה גלויה, "הליכות עולם לו" פרש רש"י: הראה להם שכל מהלכו של עולם שלו הוא.

כל העולם מתהפף, שליטים נופלים ומהומות בכל המדינות, ואיש אינו יודע מה ילד יום, לפני שבוע היה רעידת אדמה נוראה בניו זילנד, והשבוע היה רעידת אדמה גם בסין, ובלייל שישי היתה רעידת אדמה ביפו בין הקשות ביותר שהיו בעולם, 9 בסלם ריכטר, וכל העולם הזדעזע וזז ונתר ממקומו וגם השעון השתנה, ועוד יש סכנה מזהום מארבעה כורים אטומים שעומדים להתפוצץ וכל העולם בפחד, וידוע דברי החפץ חיים שהכל לעורר את עם ישראל, ולהכין אותנו לגאולה השלימה, והכל כדי "וידע כל פעול, כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור, כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו. ה' אלקי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה". - ושמועה נוראה שמענו מה שקרה בשוב איתמר בליל שבת קודש שגרצחו 5 נפשות רח"ל. וכל לב זוע וכל עין תדמע, אף צריכים ומכרחים לדעת מה כתוב בתורה הקדושה על כף.

כתב באור החיים הקדוש: (בפרשת ויחי פרק מט פסוק יא) על הפסוק: "אסרי לגפן עירה² ולשורקה בני אתנו כבס ביו לבשו ובדם ענבים סותה", וזל"ק: וכנגד גאולה הב' בעזר השם שתהיה בימינו אמר: ולשורקה, פירוש בעת אשר ישורק ה' דכתיב (פסוק יח) "אשורקה להם ואקבצם, ... אבל לעתיד לבא בעזר השם לא יניח מהאמות אמה גדולה או קטנה שלא תנתן להם [ויכניעם וינערם כמו שנער את מצרים], והוא אומר בני אתנו, פירוש מלבד עירה, אלא גם בני אתנו.

2. דברי הזוהר הקדוש (ויחי רל"ח ע"א), רבי יוסי אמר "אסרי לגפן עירה" זה מלך המשיח שעתיד למשול על חילות העמים, ועל שרי מעלה הממונים על העמים, עובדי כוכבים ומזלות, שהם הכוח של האומות להתחזק, ועתיד מלך המשיח להתגבר עליהם.

מִשֶׁה הוּא גּוֹאֵל רְאִשׁוֹן וְהוּא גּוֹאֵל אַחֲרוֹן

וּבְהַמְשֵׁךְ כָּתַב ... כִּי הֲלֹא יִדְעֶתָ דְבָרֵי הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ (שְׁמוֹת ט) כִּי מִשֶׁה הוּא הַגּוֹאֵל אֲשֶׁר גָּאֵל אֶת אַבּוֹתֵינוּ הוּא יִגָּאֵל אוֹתָנוּ וְיָשִׁיב בָּנִים לְגְבוּלָם דְּכָתִיב (קֹהֶלֶת א ט) מִ'ה שְׁהִיָּה הוּא שְׁיִהְיֶה, ר"ת "מִשֶׁה", וְלֹא יִקְשֶׁה בְּעֵינַיֶךָ דְּבַר זֶה בְּאוֹמְרָךְ הֲלֹא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ מִשְׁבֹּט יְהוּדָה מִזִּרְעוֹ שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ ע"ה, וַיֵּשׂ אוֹמְרִים דָּוִד עֲצָמוֹ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ דְּכָתִיב (יחזקאל לו כד) וְעַבְדֵי דָּוִד מֶלֶךְ עֲלֵיהֶם, כְּמִשְׁמְעוֹ, וְאִם כֵּן הֵיאָךְ אָנוּ אוֹמְרִים שֶׁהוּא מִשֶׁה, הֲבֵיא מִשְׁבֹּט לְוִי... יֵשׁ לָךְ לְדַעַת כִּי בְּחִינַת נְשִׁמַת מִשֶׁה ע"ה הִיא כְּלוּלָה מִ"ב שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי כָּל הַס' רְבוּאָה הִיוּ עֲנָפִים ע"ה, וְעַנְף שְׁבֻטוֹ שֶׁל דָּוִד בְּמִשֶׁה הוּא, וְלָזֶה תִּמְצָאנוּ בְּאַרְץ מִדְבָּר שֶׁהִיָּה מֶלֶךְ וְכֵהוּ וְלְוִי וְנָבִיא וְחָכֵם וְגִבּוֹר, שֶׁהִיָּה כּוֹלֵל כָּל הָעֲנָפִים שֶׁבְּקִדְשָׁה, וְלַעֲתִיד לְבֹא תִתְגַּלֶּה בְּעוֹלָם שָׂרֵשׁ הַמַּלְכוּת שֶׁבְּמִשֶׁה, שֶׁהוּא עֲצָמוֹ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, וְהוּא דָּוִד, וְהוּא יָנוֹן וְשִׁילָה.

כּוּחוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַמְּצַפֶּה, שִׁילָה שָׂמוּ, הוּא בְּחִינַת עֶסֶק הַתּוֹרָה שְׁיִתְעַסְקוּ יִשְׂרָאֵל בְּיַיְנָה שֶׁל תּוֹרָה

כַּבֵּס בַּיַּיִן וְגו' - יִתְבַּאֵר עַל דְּרָךְ אוֹמְרָם ז"ל (בְּזוֹהַר חֲדָשׁ פְּרָשַׁת בְּרֵאשִׁית) כִּי גְלוּת רְבִיעִית שָׁבוּ יִגְלָה הַגּוֹאֵל הָעֲצוּם צָרִיךְ שֶׁתְּהִיָּה בְּיַד יִשְׂרָאֵל מְצוּת עֶסֶק הַתּוֹרָה, וְזוֹלַת זֶה יִתְעַכֵּב מִבּוּא, וְלָזֶה רָמַז בְּאוֹמְרוֹ כַּבֵּס וְגו', פִּירוּשׁ כִּי כּוּחוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַמְּצַפֶּה, שִׁילָה שָׂמוּ, הוּא בְּחִינַת עֶסֶק הַתּוֹרָה שְׁיִתְעַסְקוּ יִשְׂרָאֵל בְּיַיְנָה שֶׁל תּוֹרָה, וְעֵין מַה שֶׁפָּרְשׁוּ (שֵׁה"ר ב) בְּפִסּוּק הַבֵּיאַנִי אֶל בֵּית הַיָּיִן, וְאָמַר כִּי בְּאִמְצָעוֹתָהּ יְהִיָּה לְבוּשׁוֹ שֶׁהוּא כְּנוּי לְמַלְכוּת, נִכּוֹן אֵלָיו לְלוּבְשׁוֹ... וְאוֹמְרוֹ וּבָדָם עֲנָבִים וְגו' - נִתְכַּוֵּן לומר כִּי אִם יִגִיעַ זְמַן הַגְּאוּלָּה וְלֹא יִמָּצֵא יָיִן, פִּירוּשׁ שְׂאִיִן בְּנוֹ תּוֹרָה, תְּהִיָּה הַגְּאוּלָּה בְּאִמְצָעוֹת עַל וְתוֹקֶף הַגְּלוּת אֲשֶׁר יִצִּירוֹן הָאֲמוֹת לְיִשְׂרָאֵל, כְּאוֹמְרָם ז"ל (סִנְהֶדְרִין יז) כִּי כְּשִׁיגִיעַ קֶץ הַנְּחֻתָם וְלֹא יְהִיָּה בְּיִשְׂרָאֵל זְכוּת לְגּוֹאֵל יַעֲמִיד לָהֶם מֶלֶךְ קָשֶׁה כְּהֶמֶן וְכו', וְהוּא אוֹמְרוֹ וּבָדָם עֲנָבִים, כִּי בְּאִמְצָעוֹת הַיִּסּוּרִין יִזְדַּכְּכוּ הַנְּפֻשׁוֹת וְיִתְבַּרְרוּ נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה כְּדָרְךָ שֶׁיִּתְבַּרְרוּ בְּאִמְצָעוֹת בְּחִינַת הַתּוֹרָה, אֲלֵא שִׁזּוּ מְלֵאכְתּוֹ נֶאֱחָה וְזוּ מְלֵאכְתּוֹ בְּלִתֵּי נֶאֱחָה ... וְאָמַר סוּתָה... וְהַכּוּוּנָה בְּזֶה כִּי הַפֶּרֶשׁ גְּדוֹל יְהִיָּה בֵּין אִם תְּהִיָּה הַגְּאוּלָּה בְּאִמְצָעוֹת הַתּוֹרָה וְהַמְצָוָה, אֲזִי יִגְלָה בְּגִלּוּי מַלְכוּת עֲלֵיוֹן, לְאִם תְּהִיָּה בְּאִמְצָעוֹת הַנְּקֻמָּה אֲשֶׁר תְּהִיָּה בְּיִשְׂרָאֵל יְהִיָּה בְּבְחִינַת עֲנֵי וְרוֹכֵב וְגו' (זְכָרְיָה ט' ט')

פרק ז'

שאלה ט'

על מה הכי צריך לזעק ולהתריע - ובפרט בימי הפורים?

ויהי אחרי מות משה עבד ה'

ואיתא במסכת תמורה (דף ט"ז א): אמר רב יהודה אמר רב בשעה שנפטר משה רבינו לגן עדן אמר לו ליהושע שאל ממני כל ספקות שיש לך, אמר לו רבי, כלום הנחתיה שעה אחת והלכתי למקום אחר, לא כף כתבת בי ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל, מיד תשש כחו של יהושע ונשתכחו ממנו שלש מאות הלכות, ונולדו לו שבע מאות ספקות, ועמדו כל ישראל להרגו, אמר לו הקדוש ברוך הוא לומר לך אי אפשר, לך וטורדו במלחמה, שנאמר ויהי אחרי מות משה עבד ה' ויאמר ה' וגו'.

במתניתין תנא, אסף ושבע מאות קלין וחמורין וגזרות שוות ודקדוקי סופרים נשתכחו בימי אבלו של משה אמר רבי אבהו אף על פי כן החזירו עתניאל בן קנז מתוך פלפולו שנאמר וילכדה עתניאל בן קנז, אחי כלב.

אנו אומרים בתפלת מוסף דראש חודש: "ואין אנחנו יכולים לעשות חובותינו בבית בחירתך בבית הגדול והקדוש שנקרא שמך עליו. מפני היד שנשתלחה במקדשך" "היד" ה' של הי"ד מרמז על ה' הלכות שחיתה, "יד" מרמז על י"ב בדיקות הספין, וב' פסוים עפר למעלה ועפר למטה, (ביצה דף ז' ע"ב), דאמר רבי זירא אמר רב השוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה שנאמר ושפך את דמו וכסהו בעפר עפר לא נאמר אלא בעפר מלמד שהשוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה, ועין מטה אפרים, וכמו שכתוב בספר "זבחי צדק" על מה דאיתא במסכת תמורה (דף ט"ז א): שבימי אבלו של משה נשתכחו ג' אלפים

3. יש לרמז דהצדיק הדור נשמת משה מוכיח את ישראל ומצילם ממאכלות אסורות - ויהי אחרי מות משה עבד ה', כאשר נסתלק הצדיק המוכיח מיד חס ושלום נכשלים ולא יודעים הלכות שחיתה וניקור. וזהו תפקידו של כל רב בישראל לצוות ולהוכיח על זה כמו שאמר הבעל שם טוב על הפסוק "בזעם תצעד ארץ באף תדוש גוים" (חבקוק ג' י"ב), בזע"ם ראשי תיבות זביחה עירובין מקוואות, כלומר בתיקון אלו הדברים "תצעד ארץ", ופירש רש"י לגרש שבעה אומות, ומה כתוב אחריו פסוק י"ג: "יצאת לישיע עמו לישיע את משיחך" וביאר המלבים שם: כי אז יתגלה המלח המשיח וילחם מלחמות ה', וה' ושיעוהו, עכ"ל. לומדים מכאן שכאשר יתקנו זאת תיכף יצלח ויושיע מלך המשיח.

הלכות, ושחיתה וניקור הם גם כן מג' אלפים שנשתכחו, ומפני זה יש בהם כל כף הרבה ספיקי הלכות לכן אנו מוצאים בחז"ל ובשו"ת כל כף הרבה שאלות בענינים אלו. לכן אמר מפני היד, שעל ידי שעברו על הלכות אלו, נשתלחה במקדשה. - ועל פי דברי הספר "זבחי צדק" שכתב, שמההלכות שנשכחו הם שחיתה וניקור, ולכן יש כל כף הרבה שאלות ותשובות על הלכות אלו, אפשר לפרש למה רצו להרוג אותו [את יהושע בן נון], מפני ששאלו אותו על שחיתה וניקור ולא רצה להתיר להם, על כן רצו להרוג אותו, כמו שכתוב בבשר תאווה שבגי ישראל צעקו אל משה מי יאכילנו בשר ואחר כך מתו במיתה משנה רח"ל.

וכבר פרש החיד"א זי"ע פי "מחה אמו"ה" גימטריה "זה המן" (בספרו "חדיבי גטור"). ולפי זה יש לרמז שהמן רצה למחות את עם ישראל על ידי הסעודה שלו שהאכיל את עם ישראל מאכלות אסורות, וכידוע דברי הזוה"ק בפרשת משפטים לא תבשל גדי בחלב אמו, שנבוכדנצר הרשע אכל בשר בחלב, כי ידע שרק בכח של בשר בחלב ביחד נברא הכח להחריב את בית המקדש רח"ל, ואומר הזוה"ק כי השלחן לבד נעשה מרפכה לסטרא אחרא.

אנחנו פקעת שביוע לפני חג הפורים והכנה לקבלת ימי הפורים הקדושים. צריכים לדעת מה מלמד אותנו חג הפורים?

אמרו חז"ל במסכת תליו (דף קלטב): משה מן התורה מנין, שנאמר: "בשגם⁵ הוא בשר", המן מן התורה מנין, שנאמר: "המן העץ", אסתר מן התורה מנין, שנאמר: "ואנכי הסתר אסתיר", מרדכי מן התורה מנין דכתיב: "מר דרור" ומתרגמינן "מירא דכיא"⁶. - וברש"י פרש: בשגם הוא - בשגם בגימטריא כמו משה, וכתיב

4. ראה באריכות בספר "מי יאכילנו בשר". ספר תולדות יצחק (במדבר פרק י פסוק כט). הפיכת הנונין, לומר שהעולם הפוך, שיתרו שהוא מהאומות העולם נתגייר ונעשה יהודי כשר, וכל כך עד שישראל בקשו ממנו שילך עמהם, וישראל בני אברהם יצחק ויעקב מתאוננים רע באזני יי', ומתאווים תאוה בוכים ואומרים מי יאכילנו בשר, ואף יי' חרה בעם ויך בעם מכה רבה מאד, וגם ויסעו מהר יי', והם שלש פורעניות וזה שכתוב והיית לנו לעינים והוא לענין יראת השם, שיאמרו ישראל יתרו שהוא גר ירא את יי' וכל שכן אנחנו בני אברהם יצחק ויעקב:

5. יש כאן רמז: "בשגם" גימטריה משה, - הוא בשר, כלומר שהוא המהות שלו זה לתקן את ענין הבשר, כשרות המאכלים.

6. שמרדכי ואסתר הן הפועלים ומשה פועל העליון, כמבואר במדרש אסתר רבה (ענף יוסף בשם הגר"א ב"ק צ"ב ע"ב).

שם, והיו ימיו מאה ועשרים שנה, וכך היו ימי חיי משה, כלומר עתיד לבא בשגם משה, מן הנולדים וכן ימיו: מנין - למעשה המון: המון העץ - יתלה על העץ: למעשה אסתר - הסתר אסתר, בימי אסתר יהיה הסתר פנים ומצאוהו צרות רבות ורעות: מנין - לגדלת מרדכי: מר דרור - וקרי ליה ראש לבשמים לצדיקים ואנשי כנסת הגדולה: [שהצדיקים נקראו בשמים והדסים]. - ובספר אמרי שי, הביא את דברי חז"ל השואלים: המון מן התורה מנין? היכן מרומז בכל התורה הענין של המון? ועל כך השיבו שהוא מרומז בפסוק "המון העץ אשר צויתיה לבלתי אכל ממנו אכלת". ושואל: מה השייכות של הפסוק בפרשת בראשית לענין של המון? - ומבאר: רואים לפעמים איך שיהודי מאבד את צלם האלוקות שלו, הוא נהיה מושחת עד כדי כך שהוא מוכן להכחיד את אחיו, ומהיכן נובע השחתה כזו אצל יהודי? זה קורה מכך שאין אוכלים כשר, שהוא מטמטם את הלב, כפי שהרמב"ם כותב שהאוכל נהיה דם, והדם זורם ללב ומטמטם אותו עד שהוא הופך אותו ל"המון" יהודי, כי הוא אכל דבר ש"צויתיה לבלתי אכל ממנו", ע"כ. וזה היה עצת המון להכשילם במאכלות כדי שיוכל לשלוט עליהם ח"ו, כמו שעשה נבוכדנאצר מלך בבל שכל הסעודות הייתה בשר בחלב וגבינה עם בשר⁷ (וזהו פתבג המלך, ב"ג ראשי תבות ב'ש'ר ג'בינה), כדי להיות שלחגו שלחן המלך רמז לשלחן שר הטמא של הסטרא אחרא, להאחילו למעלה בסוד גדי בחלב אמו⁸, כמו שפרש הזוהר למעלה ולגרם אחיזה לחיצונים ולהחריב את בית המקדש, ולזה מכרחים לתקן את ענין המאכלות כדי לזכות לבנין בית המקדש בב"א. [כמבאר בזהר הקדוש פרשת משפטים ^(דף קכ"ה ע"א וע"ב) - רואים מכאן שלאוכל אוכל שאינו כשר גורם לרעה⁹ הגדולה ביותר. - ולכן אומרים ארור המון אשר בקש לאבדי כי הוא

7. וכן כתב הגר"א ביו"ד סימן פ"ז בהגהותיו ב' פעמים שמציו על ענין בשר בחלב את הזהר הזה. 8. וידוע שהישמעאלים שבשכנותינו אוכלים בשר בחלב, וזה נחשב אצלם למטעמים. ומי יודע אם לא זה מה שנותן להם את כוחם להרע רח"ל, ועל כן מוטל עלינו להתחזק מאוד בטהרת המאכלים כדי להגביר כח הקדושה "וגבר ישראל".

9. וידוע הענין בחבט הקבר על האוכל מאכלות אסורות: כתב בספר אור צדיקים (פרק י"ט), וזה לשון קדשו: דע כי מי שלא היה מדקדק במאכלים בעולם הזה ולא היה נזהר להבחין בין אסור להתר, ואפלו אינו אסור מפרש בתורה אלא מחכמינו ז"ל. ענינו שלאחר מותו בא הממנה על חבט הקבר ומכה על בטנו בשרביטו של ברזל ואט, עד שפרסו נבקעת ויוצא פרשנדא, ואז מהפכין אותו על פניו ומכים אותו, ואומרים לו בלע מה שהוצאת, השם ישמרנו ויצילנו מדין הקשה הזה ומדכותיה, ובפרט באסור בשר בחלב שהוא עון חמור, עד כאן לשונו.

הַאֲכִיל אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת, וְעַל יְדֵי כֹף הָיָה לוֹ אֶת הַכֹּחַ לְגַזֵּר
עַל הַיְהוּדִים גְּזֵירוֹת קָשׁוֹת (מְגִלָּה י"ב).

לֶךְ כְּנוֹס אֶת כָּל הַיְהוּדִים וְאֵל תֹּאכְלוּ וְאֵל תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים

וְכָתוּב בַּב"ח (או"ח ס' תר"ע) וזל"ק, בְּפּוּרִים הֵיְתָה עֵיקַר הַגְּזִירָה לְפִי שְׁנֵהֲנוּ מְסֻעוֹדָתוֹ,
עַל כֵּן נִגְזַר עֲלֵיהֶם לְהַרְגוֹ וּלְאַבֵּד אֶת הַגּוֹפִים שְׁנֵהֲנוּ מֵאֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה שֶׁל אִיסוּר
וּשְׁמִיחָה וּמִשְׁתֵּה שֶׁל אִיסוּר¹⁰, וּכְשֶׁעָשׂוּ תְּשׁוּבָה עֵינֵנו נִפְשׁוֹתָם כְּמוֹ שֶׁאָמְרָה
אֲסִתֵּר: "לֶךְ כְּנוֹס אֶת כָּל הַיְהוּדִים וְאֵל תֹּאכְלוּ וְאֵל תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים". לְפִיכֶךָ
קָבְעוּם לְמִשְׁתֵּה יוֹם טוֹב לְזִכּוֹר אֶת עֵיקַר הַגֵּס. וְלָכֵן אוֹמְרִים בְּרוּךְ מְרַדְּכֵי
הַיְהוּדִי כִּי בְּזִכּוֹתוֹ הַיְהוּדִים נִצְלוּ מִגְּזִירָתוֹ שֶׁל הָמֵן, שֶׁהוּא נִזְהָר וְהִזְהִיר
שֶׁיְהוּדִים לֹא יִכְשְׁלוּ בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת, וְלָזָה הוּא יָשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ לְשִׁמּוֹר
שֶׁאֲסִתֵּר לֹא תֹאכַל אֲכָל שְׂאִינוֹ כָּשֵׁר. וְאָמְרוּ חַז"ל שֶׁאֲכָלָה רַק זֶרְעוּנִים, כְּדֵי
לְהִזְהָר בְּמֵאֲכָלוֹת. וְרַק בְּזִכּוֹת זֶה שֶׁשִּׁמְרוּ מִמֵּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת - נִיֻּצְלוּ הַיְהוּדִים,
וְלָכֵן קָרְאוּ לָהֶם "יְהוּדִי", שֶׁשׁוּם אוֹכֵל שְׂאִינוֹ כָּשֵׁר לֹא נִכְנָס לְפִיהֶם.

וּכְבָר אֲמַרְתִּי בְּדַרְשָׁה מֵה שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ק הָאֲלֵקִי רַבֵּי אֶהְרֹן רַקִּח מְבַעֲלֵז זי"ע: כִּי כָּל כּוּחוֹ שֶׁל הַרְשָׁע
הַגְּרַמְנִי ימ"ש בָּא עַל יְדֵי שֶׁאֲכָלוּ מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת שֶׁהֵיוּ שׁוֹחֲטִים קָלִים וּמִזֵּה נוֹלָד עִמְלַק הַגְּרַמְנִי, וְהָיָה
בְּמִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הִשְׁחִיזוּ הַסְּפִינִים כְּדָבָעִי, הַשְּׁחִיזוּ אֶת הַחֶרֶב שֶׁל הַבַּעַל דָּבָר שֶׁהוּא שׂוֹר שֶׁל
עִמְלַק וְעַל יְדֵי זֶה הָיָה בְּכּוּחוֹ לְשַׁחַט מִלִּיּוֹנֵי יְהוּדִים רח"ל,

וְכֵן הִכְשִׁילוּ עֲשָׂרוֹת אֲלֵפֵי יְהוּדִים עֲשָׂרוֹת שָׁנִים בְּגִבּוֹלוֹת וּטְרֵפוֹת - בְּעִיר קְרֵאָא כְּשֶׁהָיָה הָרֵב הַקְּדוֹשׁ
בַּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת" הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ הַמְּקַבֵּל רַבֵּי נֶתַן נָטַע שֶׁפִּירָא זְצוּק"ל אֵב בֵּית דִּין קְרֵאָא - מֵאֲרַע
מְסַעִיר שֶׁהִתְרַחַשׁ בְּתַקּוּפַת הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק ר' נֶתַן נָטַע שֶׁפִּירָא זצ"ל בַּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת" זצ"ל, וְהָרֵב
הַקְּדוֹשׁ בַּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת" נֶתַן תַּקּוּן גָּדוֹל לְהַבְעִיל תְּשׁוּבָה.

10. וְכֵמָּה נוֹרְאִים דְּבָרֵי הַזּוּה"ק: א. כָּל מֵה שֶׁסּוֹבֵל הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה הוּא מִפְּנֵי שֶׁלֹּא נִזְהָר בְּמֵאֲכָלוֹת
אֲסוּרוֹת (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"ב). ב. יוֹצֵא מִרְשׁוֹת הַקְּדוּשָׁה וְנִכְנָס לְרִשְׁוֹת הַסְּטָרָא אַחְרָא (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף
מ"ב). ג. אוֹי לָהֶם וְאוֹי לְנַפְשָׁם כִּי לֹא יִתְדַבְּקוּ בְּצִרּוֹר הַחַיִּים כְּלָל וְדָנִין אוֹתוֹ לְאַחַר מִיתָתוֹ כְּאָדָם מְגַעַל, כִּי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גּוֹעֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"א). ד. מְדַבֵּק נִפְשׁוֹ בַּסְּטָרָא אַחְרָא
וְגוֹעֵל נִפְשׁוֹ וְרוּחוֹ, וְרוּחַ הַטְּמֵאָה שׁוֹרָה עָלָיו (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"ב). ה. נַעֲשֶׂה פְּנֵי תִּיָּה רַעָה (זֶהר הַקְּדוֹשׁ
ח"ב דף כ"ה). ו. יוֹצֵא מִרְשׁוֹת הַקְּדוּשָׁה וְנִכְנָס לְרִשְׁוֹת הַסְּטָרָא אַחְרָא (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"ב). ז. אוֹי לָהֶם וְאוֹי
לְנַפְשָׁם כִּי לֹא יִתְדַבְּקוּ בְּצִרּוֹר הַחַיִּים כְּלָל וְדָנִין אוֹתוֹ לְאַחַר מִיתָתוֹ כְּאָדָם מְגַעַל, כִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
גּוֹעֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"א). ח. מְדַבֵּק נִפְשׁוֹ בַּסְּטָרָא אַחְרָא וְגוֹעֵל נִפְשׁוֹ וְרוּחוֹ,
וְרוּחַ הַטְּמֵאָה שׁוֹרָה עָלָיו (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"ב).

פרק ח'

שאלה י'

מה אומר הזוהר הקדוש על אסור אכילה, ומה החרבן שיכול לצאת מן חס ושלום?

האוכל מאכלות אסורות יוצא מרשות הקדושה

בזוהר הקדוש כתוב (נ"קרא מא): זה שאוכל מאכלות אסורות דנים אותו ל-120 שנה כְּאֵדָם מְכוּעָר, כִּי הַקֶּבֶ"ה מְגַעִיל אוֹתוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. - עוד כתוב שם (מב.) כִּל זֶה שְׂאֵדָם סוֹבֵל בְּעוֹלָם הַבָּא כֹּל זֶה בְּגִלּוֹל שֶׁהוּא לֹא הִיָּה זְהִיר בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת עַכ"ל, כִּי זֶה נוֹרָא בְּכִדֵי לְהַעֲלוֹת עַל הַדַּעַת אֶת חוֹמֵר הָאִיסוּרִים שֶׁל הַמֵּאֲכָלוֹת הָאֲסוּרוֹת. - עוד כתוב שם (מא) שֶׁעַל יְדֵי אֲכִילַת הַמֵּאֲכָלוֹת הָאֲסוּרוֹת צִלוֹ נִמְשָׁךְ לְסִטְרָא אַחֲרָא רַחֲמָנָא לִיצְלוֹן וְהוּא הוֹפֵךְ לְהִיּוֹת מְגַעִיל, וְשׁוֹרָה עָלָיו רוּחַ טוּמְאָה, וְהוּא יוֹדֵעַ שְׂאִין לוֹ יוֹתֵר חֵלֶק בְּאֵלוּקֵי יִשְׂרָאֵל, וְאוֹי לָהֶם כִּי אֵף פְּעַם לֹא יִצְלִיחוּ לְהַגִּיעַ לְחֻלְקוֹ שֶׁל הַקֶּבֶ"ה חֵס וְשְׁלוֹם. - עוד כתוב שם (מב.) כִּשְׁהוּא אוֹכֵל מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת הוּא יוֹצֵא מִרְשׁוֹת הַקְּדוּשָׁה וְנִכְנַס רַחֲמָנָא לִיצְלוֹן לְרִשׁוֹת הַטוּמְאָה עַכ"ל, וְהַפְּוֹנָה לְכֹף הִיא שֶׁכֹּל הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת שֶׁלוֹ מוּפְנִים לְסִטְרָא אַחֲרָא כְּפִי שְׁכַתּוֹב עַל כֹּף בְּאֲרִיכוֹת בְּסִפְרֵים הַקְּדוּשִׁים.

הגאון הקדוש רבי הילל קאלאמייער זי"ע מביא בספרו עת לעשות (ח"א שאלה צב מערכת מאכלות אסורות) העבירה של המאכלות אסורות חמור מאוד, חוץ מזה שעוברים על לא תעשה בכל כזית, וחייבים במלקות, והוא נקרא רשע, הוא גם גורם לעצמו רעה גדולה ואסון גדול, כי גופו מפותם באיסור, כי האוכל שאינו נקי נותן לו את הכח, ובדרך זו נשמתו מסתאבת. - ועבירה גוררת עבירה, וממילא אחר כך קשה לו לקיים את מצוות היהדות, וזה מונע ממנו את הדרך האמיתית ליראה ולאהוב את השם ותברך ולעבדו באמת ובתמים, ובכל זאת הם מזלזלים במאכלות אסורות. - ישנם חלקים שכל ביתם אינו מתנהל ככל על פי כללי הפשרות, וישנם אחרים שאצלם הבית מנוהל על פי כל כללי הפשרות, אף העבירה היא קלה מאוד בעיניהם, וכשהם נוסעים באניה או ברכבת הם מקילים לעצמם ואוכלים מכל הבא ליד, וממילא לבם מטמטם. - כשהם יגיעו לעת צרה והם יציעו להשם ותברך אז השם יתברך ישמע

להם? ואותם אלו המטמאים ומשקצים את נפשם, כשהם מפטמים את נפשם באכילת גבלות וטרפות עליהם אומר השם יתברך - לא עמי אתם אינכם שייכים לי עכ"ל.

שבועים אלה איש כפרו בתחית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את כלם רח"ל

וידוע שעל ידי השוחטים הקלים שהאכילו בשר פגול, יצאו מן הדת לערף ג' וחצי מיליאן יהודים רח"ל, כמבאר בשאלות ותשובות "דברי חיים" (יורה דעה חלק א' סימן ז') שאין עברה כמאכלות אסורות שמטמטם הלב הישראלי, ובעונותינו הרבים ראינו דעל ידי זה יצאו מן הדת כמה קהלות בארץ לע"ז שאכלו ונתפטמו בגבלות וטרפות על ידי השובי"ם הקלים, וגברו עליהם דעות זרות עד שנאבדו מן הקהל (עיי"ש דבריו החוצבים להבות אש), וכן מובא בדגל מחנה אפרים" (פרשת עקב מכתב מהרמב"ם זצ"ל) שבשבועים אלה איש כפרו בתחית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את כלם רח"ל. וידוע שמערכת הסמ"ך מ"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסטרא דיליה ועל ידי זה הכל ברשתו¹¹. - הרמב"ם כותב (כפי שזה מובא בספר הקדוש דגל מחנה אפרים פרשת עקב ד"ה "ומלתם" ובצפנת פגנת פרשת יתרו ס"ד ד"ה שמעתי בשם הרב שלהם) שזה שאינו נזהר ממאכלות אסורות השכל שלו נמשך לטומאה והוא מגיע על ידי כך חלילה לכפירה רחמנא ליצלו, והוא אינו מקבל מוסר מחכמי הדור, והוא מביא על עצמו אסונות עכל"ק.

פרק ט'

דבר הזה החריב את ביתינו, והשכינה עדין בגלות בעוונותינו

אחים יקרים - בענין חומת הכשרות, כידוע לכל כמה קשה הדבר להיות זהיר ממאכלות אסורות, וכמה חמור האיסור של מי שנכשל באכילה אסורה, ה"י. אנו אומרים בתפלה בכל יום את שירת הים: "וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו" - היד מרמז: ה'

11. ובספר "אהבת חיים" מהצדיק חכם מנחם מנשה זי"ע פרשת שמיני הביא את דברי הצדיק הקדוש חכם יהודה פתיה זי"ע שגזירות נוראות התרגשו לבוא מחמת אכילת טריפות רח"ל.

הלכות שחיטה, יד י"ב בדיקות וכסוי בעפר למעלה ולמטה, (ביצה דף ז:) מרמז שעל ידי שישראל היו נזהרים במצרים שלא לאכול טרפות, כמבואר במדרש, נגאלו ישראל ממצרים. - ותחלת הנס היה על ידי משה רבינו ע"ה, שנשתרבה ידה של בתיה, זה מרמז ב"היד הגדולה" שהיד נעשה גדולה, ומשה רבינו לא נכשל במאכל אסור שאפילו החלב של גויה לא בא בתוך פיו רק חוץ לפיו ומפני זה נתכוה כמו שאמר החיד"א זי"ע. ועל ידי זה שלא נכשלו יכלו להגיע ל"ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו", כי אם ח"ו נטמאו על ידי מאכלות אסורות לא היו יכולים להגיע לאמונה כזאת. וזהו "ובמשה עבדו" שבקדושתו שגזר מינקותו ממאכל אסור, המשיך את האמונה על כלל ישראל.

כתב בספר "ברית מטה משה" על הגדה של פסח בדרך האחרון וזל"ק: ועכשו שאיתרע חזקתם ראינו למפרע שדבר זה החריב את ביתינו אשר עדין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדין בעוונינו, וכאשר נמצא כמה קלקולים אשר אין להעלות על הספר כי קצר היריעה מלהשתרע, וכו'. ובפרט בשחיטת הכבשים מחמת צמרו קרוב הדבר לפשע ולקלקל ומחמת שיש להם לשחוט הרבה אינם מדקדקים כל כך וממהרים לשחוט וקרוב לודאי שמאכילין נבלות וטרפות כאשר נתברר ומי שיהיה מותמה בדבר ולומר מה גבר בגוברין ומה יום מיומים ויקל בדבר הזה בודאי מנהג אבותיהם בידם ששוחטים את דבריהם לאמר מי יתן לנו לאכול בשר ואל תקרי וישטחו (במדבר י"א לב) אלא וישטחו, שהיה נתחיבו שונאיהם של ישראל כליה על שבקשו לאכול בשר תאוה הינו בשר נחירה ואבותינו חטאו ואינם ואנחנו אם נעשה כמעשיהם לא טובים להיות נלפדים בעונם ח"ו ואוי לנו מיום הדין ואוי לנו מיום התוכחה: ואין לנו פה לדבר ומי יוכל להגיד ולספר מה שעבר עלינו עד כה שגרמו לנו השוחטים כמה רעות ולא ידעו ששטחו לעצמם בסכין פגומה כמו כן יהיה מיתתם בכלל נבלה וטרפה לכל הוא הקלפה רח"ל תשליך אותם, ומכרח להיות מגלגל בכלב וכו' עיי"ש באריכות גדול.

פרק י'

שאלה יא

האם החטא של מאכלות אסורות כל כף גדול שמעכב את ביאת המשיח?

(ב) הצדיק הקדוש רבי נתן אדלער זי"ע במלחמתו הגדולה להביא משיח ידוע מה שכתב בספר דרוך הנשר שהצדיק הקדוש רבי נתן אדלער¹² [מה שאמר הבעל שם טוב זי"ע, ראה בספר דגל מחנה אפרים (פרשת עקב), ועוד בשאר ספרי תלמידי הבעל שם טוב שכתבו: שעקר עכוב ביאת המשיח שאינו בא הוא בגלל השחיטה שמאכילים את עם ישראל בגבילות וטרפות ואם יתקנו זאת יבא תקף ומיד ממש], אמר "למה משיח לא בא בשנת הפתר" שהיה כידוע שנת הגאולה, שהצדיקים הקדושים אמרו אז שמשיח בודאי יבא, בגלל השחיטה שמאכילים את ישראל בגבילות וטרפות רח"ל - ואעתיק מה שכתב שם ממקצת מספר "האבי"ב" [ראשי תבות אחינו בני ישראל בגולה] מהנוגע לדעת בדורנו וז"ל: ר' נתן אדלער ותלמידו ר' משה סופר מפרעשבורג מקבלים בנסתר, ר' נתן אדלער רצה לפסל השוחטים דפראנקפורט דמיין, ולהכניע חותם הסטרא אחרא ששורה על שוחטים פסולים בסוד על חרבה תחיה וגו' ואלמלא השיג כל רצונו בא משיח, אף הסמ"ך מ"ם העמיד עליו רודפים קצבים והוצרו לברח. ובס' ברפת אברהם כתב: וזה היה סוד ירידת הבעל שם טוב הקדוש לעלמא הדין ורמז על זה ב"זע"ם" תצעד אר"ץ, ראשי תבות: זביחה ערוגין מקנאות.

פרק יא

הבעל שם טוב הקדוש זי"ע שומע במתיבתא דרקיע ש"מקוה" ש'חיטה

וע'רוב הם יסודי הדת שהעולם עומד עליהם

שמעתי שתלמידי הרבי ישראל בעל שם טוב זכרונו לברכה היו יושבים ביחד

12. מהגאון הקדוש המקובל האלוקי רבי נתן אדלער כהן צדק זצ"ל אב"ד באסקאוויץ ופראנקפורט דמיין יצ"ו בעל מחבר משנת רבי נתן הגהות ופירושים על ששה סדרי משנה, וספר תורת אמת אגדה וחידושי הלכה על התורה ושאלות ותשובות על ד"ח שו"ע

וּמְתוּוֹכָחִים אֵיזָהוּ הַדָּבָר הָעֵקָרִי שֶׁרָאשׁ וּמִנְהִיג הַדּוֹר צָרִיךְ לְהִשְׁגִּיחַ עָלָיו. - יֵשׁ
 מֵהֶם אֲמָרוּ שֶׁהָעֵקָר הוּא לְהִשְׁגִּיחַ עַל הַזְּבִיחָה שֶׁיְהִיָּה הַשּׁו"ב יָרָא שָׁמַיִם, וְכֵן בְּכָל
 שָׂאָר עֲנִינִים הַשְּׁיִיכִים לָזֶה כִּי חֵס וְשָׁלוֹם מְאֻכְלוֹת אֲסוּרִים מְטַמְּטִים אֶת הַלֵּב.
 - וַיֵּשׁ שֶׁאֲמָרוּ עֲרוּבִין הוּא הָעֵקָר כִּי הַלְכוֹת שֶׁבַת כְּהַרְרִים הַתְּלוּיִים בְּשִׁעְרָה (תְּגִיגָה
 דִּף י' עמוד א') וְהָאֶסוּר חָמוּר מְאֹד. - וַיֵּשׁ אֲמָרוּ מְקוּהָ הִיא הָעֵקָר לְהִשְׁגִּיחַ שֶׁהַמְּקוּהָ
 תִּהְיֶה כְּשֶׁרָה בְּלִי שׁוּם חֲשֵׁשׁ, כִּי אִם יִסּוּד בְּנִין הָאָדָם הוּא חֵס וְשָׁלוֹם בְּלִי כְּשֵׁרוֹת
 קֶשֶׁה לּוֹ מְאֹד לְהִתְגַּבֵּר עַל הָרַע רַחֲמָנָא לִיצְלוֹן. - וְאַחַר זֶה אָמַר לָהֶם מֶרְן הָרַב
 יִשְׂרָאֵל בְּעַל שֵׁם טוֹב זְכָרוֹנוֹ לְבָרְכָה בְּזֶה הַלְשׁוֹן, תִּיִתִי לִי כִּי בְּעֵת הַזֹּאת פִּלְפְּלוּ גַם
 כֵּן בְּמִתְיַבְּתָא דְרַקִיעִי¹³ אֵיזָה מֵהֶם עֵקָר וְאֲמָרוּ כְּמָר וּפְמָר. - וְהִסִּימֵן הוּא בְּמִקְרָא

13. תשובה מן השמים על גודל ענין הטבילה: ובתשובות שהשיבו מן השמים לקדוש אחד מרבנן קמאי הרב החסיד רבינו יעקב הלוי ממרויש ומקרבל זללה"ה אשר שאל על ידי התבודדות ותפלה והזכרת שמות הקדושים על ענין טבילת בעל קרי, והשיבו לו מן השמים בזה הלשון: "ועבדתם את ה' אלקיכם" הוי אומר זו תפלה, אפשר טמא ומקריב קרבן, ואם תאמר שארי טומאות, אינו דומה טומאה היוצא מאונס לטומאה היוצאת מדעת, אינה דומה טומאה הבאה מחוץ, לטומאה היוצאת מגופו, ועזרא כשתקן, ברוח הקודש ראה ותקן. הדבר הזה גורם אריכות הגלות כי אם היתה תפלת ישראל כתיקונה כבר היה נשמע תפלתם זה ימים רבים. ועל הירושלמי: דע אילו היה עמהם בבית המדרש לא מצאו ידיהם, ועוד הרי חזר בו ואמר קודם תקנת עזרא נשנית משנה זו, הדבר ה זה גורם אריכות הגלות כי אם היתה תפלת ישראל כתיקונה כבר ה' נשמע תפלתם זה ימים רבים, אך סבלות הגלות ולימוד התורה ומעשים טובים הם העומדים לישראל.

אם יטהרו שליחי ציבור בכל מקום ימהרו את ביאת הגואל

ואחר זה השיבו לו עוד בזה הלשון: שמענו מאחורי הפרגוד לטהר כל ישראל יחד אי אפשר, אך אם יטהרו שליחי ציבור בכל מקום ימהרו את ביאת הגואל, ובכל מקום מוגש לשמי ומנחה טהורה אבא אליך וברכתך. - אחרי ראותי כל אלה שאלתי ליל ג' י"ט כסלו אם התשובה הנזכר לעיל באו אל פי מאת ה' והדברים נאצלו מרוח הקודש ויש בהם תועלת או טוב להסתירם ולהעלימם. ועל זה השיבו לו: תדע כי באמת המה דברי ה' ודברים עתיקים ועתיק יומן אמרן והיום יום בשורה וחכינו עד אור הבוקר, ואחר שעה השיבו לו עוד בזה הלשון: והאיש אשר יעשה בזדון לבלתי שמוע אל הכהן (רצה לומר, עזרא הכהן) העומד לשרת שם ומת האיש ההוא, והנה אנכי עמך ושמרתך בכל אשר תלך, עד כאן לשון התשובה. (שאלות ותשובות מן השמים, סימן ה', הובא ברדב"ז סוף ח"ה).